

Искайте, търсете, хлопайте

Знаменити са тези обещания на Господ Исус. Те са известни и на християни, и на безбожници. Повтаряни са често от вярващи и невярващи. Но истински те могат да бъдат разбрани и използвани само от хора, които почитат Господ Исус. Останалите могат да използват само част от тяхната сила. Как става това?

„Искайте и ще ви се даде”. Всеки иска нещо, но не всеки го получава. Истинското искане е нещо много повече от това, което обикновено правим в своя ежедневен живот.

Първо трябва да **знаем какво искаме**. Това звучи малко безсмислено, защото всеки си мисли, че знае какво иска. Но всъщност малцина са тези, които наистина знаят какво искат. Да искаш щастие е безсмислица, защото какво е щастие? Може ли някой да каже кога се чувства напълно щастлив, доволен, спокоен? Ние постоянно усещаме едно неудовлетворение, че не сме където трябва. Там, където сме, е скучно и сиво, някакво провинциално кътче в страната на щастието; големите, веселите, зашеметяващите събития се случват някъде далеч. Други хора живеят пълноценно и динамично, а ние тънем в скука и сивота. Дори и да се почувстваме поне за малко напълно удовлетворени, в съзнанието ни веднага се промъква мисълта, че това е временно, че след малко всичко ще свърши и ще започне отново еднообразието. Както и става – хубавите мигове бързо отлитат и остава само споменът, който навява повече тъга, отколкото задоволство. Затова да се стремиш да живееш в настоящия миг и да търсиш моментното щастие, без да мислиш нито какво е било, нито какво ще стане, е невъзможна илюзия. Няма сега, няма този миг; има минало и бъдеще – както стана дума преди няколко недели.

Може ли някой да каже, че това, което иска, е точно това, което му е необходимо? Колко пъти сме искали нещо и сме били убедени, че трябва да го получим и ако го получим, ще бъдем напълно удовлетворени. Но се е оказвало, че то изобщо не ни трябва; и не само това, но и то е безкрайно редно за нас. След ужасната трагедия със сваления над Украйна самолет се оказа, че една жена е имала билет за този полет заедно с детето си, но изпуснала самолета. Лесно е да си представим, че докато е пътувала към летището и с ужас е гледала как времето лети, тя е искала с цялото си сърце да стигне навреме и да се качи на този самолет. И когато е отишла и е разбрала, че той е заминал, е била ужасно нещастна, мое би е отправила упреци към Бога, че не ѝ е помогнал. След известно време обаче е разбрала, че същност тази беда е била едно огромно щастие за нея и тя е благодарила на Бога, че не е позволил да се качи. Всеки от нас може да се върне назад в миналото си мислено и да си припомни своите желания преди десет, двайсет, трийсет години. Тогава те са били много силни и той е бил нещастен, че не са се сбъднали. Но от позицията на днешния ден му е ясно колко нелепи са били тези мечти и е доволен, че така е станало. Недоволен е, че нещата, които навремето не е искал да станат, са станали. Всичко изглежда толкова различно от позицията на времето...

Трябва да признаем, че не знаем какво искаме. Това, което искаме, не е добро за нас. Това, което не искаме, е добро. Господ Исус упрекна веднъж майката на апостолите Йоан и Яков и тях двамата: „Не знаете какво искате” (Матей 20:22). Те искаха единият да седне отляво, другият отдясно до Него в Неговото царство. Само след няколко дни същата майка и нейните синове щяха да видят, че отляво на Исус е разпънат един разбойник, а отдясно – друг. И тогава разбраха какво са искали. Майката с ужас си представяше как нейните синове са на тези кръстове и благодареше в сърцето си, че Исус не е изпълнил молбата ѝ. Защото преди да си отляво и отдясно на Исус в царството Му, трябва да си минал през борбата, която всеки духовен човек води; да си

носил своя кръст. Всеки духовно зрял човек се моли Бог да му даде мъдрост да иска за себе си само онова, което ще съдейства за неговото осветение и вечна полза, а не временни блага, които ще му донесат известна полза за известно време, а после тъмнина и порочни страсти

Това, че искаме нещо, значи, че то **не зависи от нас, а от някой друг**. Ако зависеше от нас, щяхме да си го вземем, а не да ходим при някого и да му се молим да ни го даде. Мнозина са твърде недоволни, че нещата не зависят само от тях и че са зависими от други хора. Правят всичко възможно да са независими. Дори и да им струва много усилия, те се борят да постигнат всичко със собствени сили. Предложението на някого за помощ им се виждат унизителни и те категорично ги отхвърлят.

Подобна гордост е безсмислена, защото никой не е толкова силен, че всичко да може да постигне сам. Никой не е толкова мъдър, че да избегне всички капани, които са заложени по пътищата на живота. Никой не е толкова предвидлив, че да няма нужда от съвети. Ние живеем в общество и можем да ползваме опита и постиженията на хората преди нас, да се облегнем на нечия ръка. В това няма нито нещо срамно, нито нещо нередно. Всеки се нуждае от някого.

Всички зависим от Бога. Той е Господарят на световите. Той има пълната власт над силите на небето и земята. Да бъдеш зависим от Него не е унижение, а чест. В човешката природа е да си търси кумири и да им се кланя. Един любител на музиката няма да се почувства унижен да заяви, че Моцарт е велик гений и музиката му е прекрасна. Напротив, това говори, че той има вкус. Унижение би било да обича чалга и да хвали някоя чалгаджийка. Един фен на футбола с цяло сърце се кланя на своя любим играч или отбор и не намира нищо нередно в това. Един учен се кланя на някой велик откривател от рода на Айнщайн. Защо така трудно се съгласяваме да признаем, че Бог е Господарят и ако Му се кланяме, това ни издига, а не ни унижава?

Ако искаме нещо, трябва да знаем **от кого да го искаме**. Който се е сблъсквал с държавната администрация, знае нейния любим номер: „Тази молба не трябва да се адресира до нас, а до друга инстанция!“ Чиновниците са неподражаеми в уменията си да разиграват хората и да ги препращат от една канцелария в друга. И не само те. Дори в медицината е голямо постижение да знаеш точно до какъв специалист да се допиташ и кой точно доктор е компетентен за тия болести. При адвокатите също трябва да знаеш кого да питаш, защото не всеки разбира от нещата, които има да се решават. Постигане е да избереш от кого да пазаруваш, кой да ти свърши някаква работа.

Тук трябва да прибавим и факта, че има човешки искания, които или са **неморални, или са нелепи, или са невъзможни**. Ако искаме някой да се разболе, да умре, да му се случат ужасни неща, да пострадат децата му и прочие, това убедително ще говори за нашия морал. А такива искания често се отправят към Бога. Всеки е чувал как разни хора къннат другите, как им желаят всичкото зло, което може да се измисли. Такива молби Бог не изпълнява. Той е Отец на всички и иска доброто. Има искания, които са егоистични и звучат доста жалко и смешно – за всякакви дреболии от ежедневието, за победа на любимия отбор. Нека не принизяваме Бога до нашите банални желания – не че Той ще се обиди, но хората, които ни чуват да искаме подобни неща от Него, ще си направят много лоши изводи за вярата ни и за ценностите ни. Има невъзможни искания, които, за да бъдат изпълнени, трябва да се промени целия ред във вселената.

Всичко добро идва от Бога. „Всяко дадено добро и всеки свършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините“ (Як.1:17). Ако искаме добро, трябва да отидем при Този, Който може да ни го даде. Ако си търсим белята, можем да се отнесем до други инстанции, които са истински майстори в създаването на проблеми. Всеки дава това,

което има. Бог има отговор на нашите проблеми и нужди. Поискаме ли от Него, ще получим. Колкото повече се стискаме и не смеем да се отнесем до Него, сякаш се боим да не Му създадем проблеми, толкова по-дълго ще продължи сиромашията и страдането ни. Той „дава щедро на всички, без да укорява” (Як.1:5). Бог обича да дава, защото има безкрайно много и всеки път, когато получи възможност да покаже богатството Си, това е радост за Него. Хората не обичат да дават, защото нямат и всяко даване разкрива тяхната сиромашия.

Подобно е положението и с другото обещание на Спасителя: „**Търсете и ще намерите**”.

Когато търсим, ние косвено признаваме, че сме **изгубили нещо**. Никой не търси това, което му е в ръцете. Животът е постоянна загуба, все нещо ни се изплъзва, губим го. Всеки изминал ден е изгубен. Няма да се повтори. Но непоправимо ли е това? Бог превръща тази загуба в печалба. Това, което преди е било движение към мрака, края и небитието, се превръща в движение към живота и блаженството. Губим здраве, сили, способности – животът е такъв, че никой не може да остане вечно млад, красив и силен. Но Бог променя тази загуба, като ни дава надеждата, че в Неговата слава ще бъдем вечно такива, каквито не сме били и в най-хубавите си земни дни. Ап. Павел признава: „Заради Христос изгубих всичко” (Фил.3:8), но веднага изяснява, че неговата загуба е много малка и че е намерил нещо несравнимо по-ценно. Това е все едно някой да играе тото и да спечели огромна сума, но да вземе да тъжи, че е дал два лева за фиша. Няма такъв. И няма християнин, който да е изгубил нещо, но да не е намерил нещо друго, много по-ценно.

Друга разновидност на търсенето е, когато **никога не сме намирали** това, което търсим. Опитвали сме, но напразно. Може би дори не сме знаели какво е. Когато търсим Бога, ние нямаме представа за какво става дума. Чували сме някои неща, четем едно-друго, но същността ни убягва. В Библията има разказани истории на хора, които са се докосвали до Бога – разбира се не в буквалния смисъл, защото Бог не е материален и не може да бъде видян с очи или пипнат с ръце. Тези опитности на хората ги оставиха потресени и променени завинаги. Пророк Исаия „видя Господа” (6:1) и това видение беше толкова грандиозно, че той си помисли, че това е краят на живота му и не може да живее повече след като е видял такова нещо. Ап. Йоан падна при нозете на прославения Христос като мъртъв (Откр.1:17) и му трябваше помощта на Спасителя, за да се съвземе и да продължи наблюденията си.

Колкото повече неща не познаваме, толкова повече се изостря желанието ни да ги намерим. Животът в невежество не ни носи удовлетворение. Искаме нещо по-голямо. А когато намерим нещо малко, то събужда у нас още по-силно желание да продължим своите търсения – както който опита веднъж непознато усещане, се пристрастява към него.

Нуждата от търсене говори, че **ценностите не се търкалят по улицата**, а са скрити и трябва да бъдат търсени. Исус ни учи да се молим: „Отче наш, Който си на небесата”, а не: „Отче наш, Който се разхождаш по улиците”. Духовните истини не са така прости за намиране, както вещите от ежедневието. Намирането им изисква известно усилие. Бог се крие (Ис.45:15) не защото има нещо, от което се срамува, а за да ни накара да се огледаме, да потърсим откъде сме, кои сме, какво правим тук, накъде отиваме. Ние не търсим нещо, което не знаем какво е. Пипи дългото чорапче казва: „Светът е пълен с разни неща и наистина има нужда някой да ги потърси и намери. Именно това правят нещотърсачите.” Не сме нещотърсачи. Търсим този Бог, за Когото имаме представа и като Го намерим, се чувстваме спокойни.

Ако сме изгубили Бога, трябва да постъпим така, както при изгубването на някоя вещ – да си спомним **къде сме го загубили** и да се върнем там. Има хора, които са били

вярващи, но после са тръгнали по други пътища. Това не им е донесло нищо по-добро, напротив. И ако един ден те решат да се върнат, трябва да си спомнят старите опитности, преживявания, да възстановят предишните си познания. Понякога в суетата на делника се случва да се откъснем от Бога, да се изгубим. Това не е скъсване с Него, окончателно и съзнателно, а временно объркване. Както ни се случва да търсим неща, които имаме, но не знаем къде са, така и когато временно изгубим връзката си с Бога, можем да Го потърсим отново и да Го намерим.

И третото обещание: „**Хлопайте и ще ви се отвори**”. И тук става дума за нещо нередно, за попадане в ситуация, която не ни харесва и искаме тя да се промени. Да хлопа може някой, който е стигнал до някаква врата и тя е заключена, а той иска да влезе през нея. Това, че има дързостта да хлопа говори, че или смята, че има право да е вътре, или няма право, но е поставен толкова на тясно, че се престашава и хлопа. Имаме ли право да хлопаме на Божията врата? Да, сам Той ни насърчава да го правим. Тази врата не бива да я има или ако я има, не бива да е заключена. Бог не се заключва, не се изолира от нас. Нашите грехове ни отлъчват от Него. Те издигат стени и поставят заключени врати. Ние имаме правото да сме в дома на своя Отец, но сме избягали и сме изгубили това свое право; ако Бог все пак ни отваря и приема, то е поради Неговата милост и великодушие. Няма къде другаде да отидем. Само това е вратата, която води към нашия дом.

Хлопането на вратата говори за нашата вяра, че отатък има някой, който ни чува и може да реагира. Не знаем какво има там, защото никога не сме били, но имаме увереността, че там има някой. Никой не би хлопал на врата, зад която няма признаци на живот. В нашите души има едно предчувствие за Бога, има нещо в нас, което ни подбужда да търсим Бога и да бъдем настоятелни. То е което ни кара да хлопаме. А още по-уверени ще сме, ако вече сме били там, но по някаква причина сме минали на другата страна.

Думите на Господ Исус: „Ето, стоя на вратата и хлопам, ако чуе някой гласа Ми и отвори, ще вляза и ще вечерям с него” (Откр.3:20) са още едно насърчение да бъдем настоятелни. Те като че ли ни представят една странна ситуация: има една врата, на която ние хлопаме, а от другата страна е Исус и също хлопа. Кой трябва да отвори? Кой къде иска да влезе? Ако Му отворим, Той ще дойде при нас. Това е достатъчно – където е Исус, там е нашият дом.

Божии обещания винаги са щедри. Но те се изпълняват и ни карат да се чувстваме богати. Бог обича търсещите хора, които изгарят от любопитство да узнаят още за Него, за духовните тайни. Бог обича хората, които осъзнават своята бедност и искат. Обича настойчивите хора. Това ни предизвиква да правим нужното, за да достигнем до съкровени места на духовното.